

רמב"ן ד"ה לא חסיג גבול רעך

אזהרה שלא יחנה תחום החלוקה שחלקו הבחיאים את הארץ לסבליט או ליחיד סמוך
 ולכן כן אמר "אמר גבלו ראובנים, חס אלעזר הכהן ויהושע בן-נון ונטיגי הסמות,
 ולכן הזכיר "בביתך אסר תבטל".
 וטעם המצוה הזאת שלא יחשוב אדם לומר בחצו לי סוף כסו חלק
 חבירי, כי טעו החולקים לו היוצא גלבו לעז על הגורלות ולא יהיה זה בעיניו
 גדל כלל, על כן צוה בכאן שלא יחלוק אדם על החלוקה תחום ולא יחנה הצבילין כלל,
 לא בסתר ולא בגלוי.
 וזו מצוה סבוכה, סמוך הצוה (בסדר כ"ו ב"ו): "על פי הגדיל החלק בחלתו בין
 רג לסעם" ואמר (בסדר ל"ד כ"ד) "אלה סמות הבטיח אסר יחלו לכסו".
 ועל דעת רבותינו סמוך אזהרה לעוקר חומו של חבירי בתוך חומתו בסני לאוריו,
 יהיה טעם "אחר גבלו ראובנים" שלא יסבה האתרים היסוד בסתר, ויהאמר בכאן סני
 מעולם. והחזיר הכתוב בהנה כי התחום החדון ביכר וידוע ואין אדם סבכה אחרו.
 וגם רבותינו עצמם הזהירו (טפרי) "מניין לעוקר חומתו של הבטיח העוקר
 בלא תעשה? ה"ל: "לא חסיג גבול רעך" - וחזק באמת פחוטו של מקרא.

- 1) הסבר, מה ראה חס"י להביא בפרוטו רק את דעתו הראשונה של הספרי?
- 2) הסבר, מה ראה הרמב"ן להגיד דוקא על דעתו החניה של הספרי
 טחזו "באמת פחוטו של מקרא"?
- 3) הסבר את דברי הרמב"ן "וזו מצוה מבוראה"!
- 4) מה ראה הרמב"ן להביא כאן את הכלל הידוע "דברה חתורה ברות"?
- 5x) התוכל להח טעם פנימי לכך ש"בארץ ישראל עובר בסני לאוריו"
 בוסף על הטעם הפורמלי החובא בספרי?

ג. ספר חסידים, הקפ"ו: (התתקע"ב)

לא יחטא האדם לאור מרת האדון בסביל אבותיו, ונע יודע טוביר לא עשה פירוש של
 אחרו ספר ראובני צוה לזו "הכתוב סמי עליהם, שאני עשיתי אלה הפירושים" וכבר
 אמר לו בחייו "אחרו פלרבי עשה ונתת ראובני רוצו התכתוב סמי עליהם, כדי סיאסרו
 עלי' דצל" - לא יכתוב חבן אלא חס פלרבי סעטאם, ובן דורס בספרי (דבריס
 י"ט י"ד פסקו קפ"ח) "לא חסיג גבול רעך" אחר גבלו ראובנים", סלא יאמר דברי
 ר' אליעזר לה' יהושע ומה האמר ר' יהושע סלא יאמר בטס ר' אליעזר.
 במה מרחיב ספר החסידים את הסוטג הסנה הגבול
 עוד על התרואות הקרובות הביתנות לז בספרי?

ד. י"ד לא חסיג גבול רעך אחר גבלו ראובנים

בעל הספריים: סמך לא חסיג גבול רעך לרובח, סלא האמר: חזאיל וסותר לחרוג הרובח,
 אסיג גבולו, סלא יהא סמברו וסור טגופר.
אקדח יצחק: לפי סכבר גתן רחוק להבדיל ערים סנחלות הסבטים לצורך הרובחים בסוגג
 כבזכר ואפסר חילמדו לעסוק כחנה לצרכים אחרים - לצורך הכלל או לצורך המלך
 וקריו ויטיבו בזה חלקי האנשים הפרטיים או הסבטים, לזת באח הספנה הכללית:
 "לך חסיג גבול רעך"
אברבנאל: גט המצוה הזאת מתייחסת לטורסטים, סידעו גבולי הקרקעות ויטמרו לכל אדם
 נחלתו ולפלי סחיו ככל עיר ועיר בית דין סל עטרים וסלסח לספוט זיני בססות דבית
 דין סל סלוסח לספוט דיני טטונת, סמא חנה ללמוד סטופטים ענין הרובח בסגנה
 וערי סמקלט בענין הנפסות וסצופ "לא חסיג גבול רעך" סהוא לענין זיני סטונת.
אלטרי: לא חסיג גבול רעך
 אמר: סלא אסרתי לך (י"ח ססוק-ח') "ואם ירחיב ה' אלוהיך את גבולך", כי חזק
 ית' סענת חרוב מחסבות להרחיב גבולך, אל תתיה אחת ססיג גבול רעך, כי אין
 ירחיב ה' גבול חסיגו? כי אדרבא: כאמר סעסח כן ייעסח לך.

מה ההבדל ביניהם בהטבות סמיכות הפרטיות?

הטלות הסטומנות א קסות וחסטומנות אא קסות ביוהר. יפתור כל אחד לפי חבנתו,
 טאלות וגט חסרות יט סלסוח לד"ר נחמה ליבוביץ, סכונת קרית ססח, ירוסלים